

του Παναγιώ τη Πιλάτου

Επιτρέψτε μου να ξεκινήσω με ένα προσωπικό μου βίωμα, λίγες ημέρες πριν σε ένα μαγαζί της πόλης μου πιάσαμε τη κουβέντα για τη πολιτική κατάσταση στη χώρα, νέοι όλοι μας ο μεγαλύτερος ήταν 35 χρονών ν....

Ένας από τους παρευρισκόμενους με ρώτησε αν ανήκω σε κάποιον πολιτικό φορέα, του απάντησα ναι, στάθηκε η κουβέντα στο πώς, στο γιατί πήρα την απόφαση. Ειλικρινά πιστέψτε με αν κάποιος είναι προκατειλημμένος δεν θα θέλει να σε ακούσει και φυσικά να βγάλει συμπεράσματα.

Αλήθεια όμως πρόκειται για προκατάληψη; ή απέχθεια στο πολιτικό μας σύστημα; Συζητώντας ο άνθρωπος που με ρώτησε αν ασχολούμαι, μου ανέφερε ότι μαζεύει εφόδια για να φύγει στο εξωτερικό, και ότι έχει να ψηφίσει 10 χρόνια, καθώς σύμφωνα με τα λεγόμενα του ψηφίζουν οι ίδιοι τους ίδιους χωρίς καμία ουσιαστική αλλαγή. Δίκιο έχει, αλλά..

Το μεγαλύτερο ζήτημα που προκύπτει τα τελευταία χρόνια στις διαδικασίες της δημοκρατίας μας, και δυστυχώς ελάχιστοι το αναφέρουν εκτός αν έρθει η ώρα της Κάλπης είναι αυτό της αποχής, πιο ειδικά της συνειδητής αποχής.

Στη τελευταία εκλογική αναμέτρηση στη χώρα μας, το ποσοστό της αποχής ξεπέρασε το 40 % με υψηλά ποσοστά να καταγράφονται στα μεγάλα αστικά κέντρα που δεν υπήρχε η δυσκολία της μετακίνησης για να πάει κάποιος στο κοντινό του εκλογικό τμήμα και να ψηφίσει. Η αποχή στις ημέρες μας έχει πολιτικό χαρακτήρα και δίνει ξεκάθαρο μήνυμα προς όλες τις κατευθύνσεις.

Σε μια χώρα που η κοινωνία παρακολουθεί με "συγκρατημένη απάθεια" να στήνουν νέα διαπλοκή, να νοουθετούν τη δικαιοσύνη, να κόβουν μισθούς, συντάξεις, να σπρώχνουν τη νέα γενιά στην εξαθλίωση, την ανεργία, τη περιθωριοποίηση, να ρίχνουν χημικά σε αγανακτισμένους ανθρώπους που τους κόβουν το ψωμί τους, δεν θα έπρεπε λογικά να υπάρχει αποχή και απαξίωση συμμετοχής σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο σε οποιαδήποτε μορφή διαδικασιών της δημοκρατίας μας, θα έπρεπε να συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο.

"Γυρνώντας" ξανά μέσα στο μαγαζί, στη κουβέντα περί αποχής από το

δημοκρατικό κεκτημένο δικαίωμα της ψήφου, ακούστηκε όλοι το ίδιο είναι. Διαφωνώ και ταυτόχρονα θυμώ νω με όσους δεν ασκούν το εκλογικό τους δικαίωμα και προτιμούν να κάνουν τη κυριακάτικη εκδρομή τους, να βουτήξουν στη θάλασσα (κάποτε κάναμε εκλογές άνοιξη προς καλοκαίρι, τώ ρα πλέον μόνο δημοψηφίσματα), να πιούνε το καφέ τους, η ακόμα να χουζουρέψουν με τις ώ ρες στο κρεβάτι.

Όλοι εσείς που την ημέρα των εκλογών ν προτιμάτε να μην ασκήσετε το εκλογικό σας δικαίωμα, και να χαρείτε τις χαρές της ζωής, μήπως σας πέρασε από το μυαλό σας, έστω και νοερά ότι το δικαίωμα να κρίνετε τη πολιτική πραγματικότητα και να εκφράζετε και την αποψάρα της λύσης σας έχει αφαιρεθεί εκείνη τη Κυριακή που πίνετε τον καφέ σας και δεν κάνετε καν το κόπο να ψάξετε και να βρείτε κάποιον που να σας εκφράζει, δόξα τον ύψιστο η σε ότι πιστεύει ο καθένας (who cares) στη χώ ρα που ζούμε υπάρχουν όλα τα κόμματα και για όλα τα γούστα για ασκείσετε το δικαίωμα σας που κάποιοι άλλοι κάποτε έδωσαν τη ζωή τους για να το αποκτήσουμε, το ίδιο ισχύει και για όσους νομίζουν ότι με άλλο τρόπο εκτός δημοκρατικώ ν διαδικασιώ ν μπορούμε να δημιουργήσουμε τις αλλαγές που χρειαζόμαστε.

Στην εποχή που ζούμε και με όσα "αδίκως δικαίως" βιώ νουμε είναι βιασμός της λογικής η νέα γενιά να μην συμμετέχει, να μην αναζητεί, να μην διεκδικεί αυτά που μπορούμε να έχουμε ζώ ντας σε μια ευρωπαϊκή χώ ρα η οποία με όλα τα κουτσά της και τα στραβά της μας έχει δώ σει τη δυνατότητα να μπορέσουμε να "ενώ σουμε" τις φωνές μας, τον τρόπο να συγχρονιστούμε ακόμα δεν μας έχει δώ σει η καλύτερα δεν τον έχουμε βρει εμείς, διότι δυστυχώ ς έχουμε τις ιδεολογικές μας αγκυλώ σεις, όταν μπροστά στο στόχο και το αποτέλεσμα προσπαθούμε να ντύσουμε την όλη προσπάθεια με ιδεολογία, εκεί σε αυτό το σημείο δημιουργείται το πρόβλημα.

Όταν η φωνή της κοπέλας που δουλεύει σε ένα μικρό ραφείο, του ανθρώ που που σερβίρει καφέ, του φοιτητή, της δικηγόρου, του startupper και όλων αυτώ ν που απαξιώ νουν τα δημοκρατικά τους δικαιώ ματα ανεξαρτήτως επαγγελματικώ ν και κοινωνικώ ν καταβολώ ν ενωθούν, τότε θα έχουμε πετύχει στην αναβάθμιση της δημοκρατίας, της κοινωνίας μας και θα μπορέσουμε να διεκδικήσουμε τη πρόοδο και τα διαγενεακά μας κεκτημένα.

Η λύση είναι: Κλείστε την πόρτα στην αποχή και ανοίξτε την πόρτα στην επιλογή. Ενδυναμώνοντας την συμμετοχή μας στις εκλογικές διαδικασίες δυναμώ νουμε τη φωνή μας, και βάζουμε stop στο να αποφασίζει η μειοψηφία για εμάς.

Η ψήφος είναι πράξη ευθύνης, η διεκδίκηση αλλαγώ ν είναι ανάγκη, η συμμετοχή είναι χρέος μας, και ο κλήρος έπεσε στη γενιά μας. Αντί να αναθεματίζουμε όσους βγαίνουν μπροστά, θα ήταν προτιμότερο να τους συναντήσουμε και που ξέρεις μπορεί να βρεις περισσότερα κοινά παρά διάφορες.

Όλα είναι θέμα επιλογής και όχι αποχής_